

Tazria' – Leviticus 12:1 – 13:59

Aliyah 1 – Leviticus 12:1 – 13:5

In deze *aliyah* wordt aandacht gevraagd voor de **onreinheid rond de geboorte** van een zoon en dochter. Dit onderwerp wordt direct naast de wetten voor de onreinheid van de melaatse behandeld. In eerste instantie lijkt dit alles heel negatief getoonzet te zijn, ten aanzien van vrouwen en de geboorte van kinderen. Toch blijkt dat anders te liggen dan op het eerste oog lijkt. Hier ontvouwt zich juist het prachtige mysterie van het leven. Laten we beter naar deze *aliyah* gaan kijken...

Allereerst het volgende betreffende de titel van deze *parshah*, namelijk **Tazria'**. Dit betekent 'zaad voortbrengen', als in bomen die zaad voortbrengen. Nu weten we allemaal dat niet de vrouw, maar de man het zaad in oorsprong voortbrengt. Toch wordt de man hier in het geheel niet genoemd. Je zou misschien een passief werkwoord verwachten, dat de vrouw zaad ontvangt. Of je zou een verwijzing verwachten naar de geslachtsdaad. Maar er staat enkel dat de vrouw 'zaad voortbrengt'. Dit zaad is natuurlijk het nageslacht, de zoon of dochter, die brengt zij voort.

Uit het feit dat de man hier in het geheel geen rol toebedeeld wordt, maak ik op dat hier de **voortbrengende levenskracht** van de vrouw centraal staat. De vrouw draagt de geweldige potentie in zich om een volgende generatie mensen op aarde voort te brengen. Dat is het grote mysterie van het ontstaan van nieuw leven, wat zich in het verborgene, in de moederschoot afspeelt. De vrouw is daarmee veel meer lichamelijk betrokken bij het ontstaan van het leven, dan de man.

Anderzijds betekent dit ook dat zij de **krachten van de dood** veel meer in haar lichaam voelt en meedraagt dan de man. Iedere maand waarin zij ongesteld wordt, sterft de mogelijkheid van nieuw leven in haar af. Dat doet zich ook voelen. Het is meestal geen pretje om ongesteld te zijn. En ook tijdens de zwangerschap en rond de geboorte is er een reëel gevaar om het niet te overleven, voor zowel de moeder, als voor het kind. Ook dit doet zich voelen in het lichaam. Zo zijn de meeste bevallingen pijnlijk en zwaar. De vrouw voelt in haar lichaam, wat het is om een offer te brengen voor het nieuwe leven, dat zij voortbrengt.

Dit gezegd hebbende, kijken we terug naar de **zondeval** in het paradijs, want daar komt de mogelijkheid van sterven vandaan. En daar komt ook de mogelijkheid vandaan om de dood te overleven, door een nieuwe generatie op aarde geboren te laten worden. En daar komt ook de pijn en de moeite van het baren vandaan.¹ Zonder zondeval zouden de mensen voor eeuwig geleefd hebben en zou er geen noodzaak zijn geweest om volgende generaties voort te brengen. Dan zou de mensheid immers tot in het oneindige doorgroeien. De hele zaak zou er dan totaal anders uit hebben gezien.²

¹ Gen. 2:17, 3:16, 3:20, 3:22.

² Daarom wordt Eva pas de 'moeder van alle levenden' genoemd, als de dood in werking is getreden: Gen. 3:20.

Dit verklaart waarom er sprake is van een **zondoffer**, na de dagen van onreinheid van de barendende vrouw. In Leviticus 12:6 wordt namelijk een jong schaap als brandoffer gevraagd en een jonge duif als zondoffer. Een lam en een duif staan weliswaar symbool voor **gehoorzaamheid en onschuld**. Deze zijn allebei in de dop aanwezig, want zowel het jonge schaap als de jonge duif moeten nog groeien. Toch wordt de duif als zondoffer gebracht. Dat betekent dat er betaling voor een overtreding plaatsvindt.

Voor welke overtreding wordt hier betaald? Ik vermoed dat dit de **algemeen menselijke overtreding** betreft, waardoor de zondeval en ook de zondvloed in de wereld kwamen. Wij willen als God zijn en eten van de boom van kennis van goed en kwaad. Dit betekent enerzijds dat de mensheid de seksuele en geestelijke onschuld verliest, want meteen na het eten van de boom, ziet de mens dat hij naakt is. Maar anderzijds betekent dit dat de mensheid nu nieuw leven kan voortbrengen en werkelijk tot alles in staat zal zijn.³ De mens is in zekere zin **God gelijk** geworden door het eten van deze boom.

Waarom **een duif** als zondoffer? Voor de zondeval zweefde de Geest van God (als een duif) over het water om orde en leven te brengen. En na de zondeval lezen we opnieuw over een duif, die neerstrijkt op de eerste droge grond van Gods herschepping. En in het Nieuwe Testament strijkt diezelfde duif neer op Yeshua, als Hij verrijst uit het doopwater. Deze duif van **Gods scheppende Geest** werd ernstig teleurgesteld door de zondeval van de mens. Mogelijk wordt er om deze reden een duif als zondoffer gebracht.⁴

Bij de geboorte van een zoon is de vrouw **zeven dagen lang onrein** in de meest strikte zin, net als bij haar ongesteldheid. Dit betreft de kraamweek, waarin de vrouw nog veel **bloed** verliest. Daarmee lekt er leven uit haar weg. Ook zijn de gevaren voor het niet overleven van moeder of kind in deze eerste week nog hoog. Maar op de achtste dag zijn de **twijfels** verleden tijd. Een nieuwe week en een nieuw leven is aangebroken. Het kind mag aan de gemeenschap voorgesteld worden.

Op de **achtste dag** wordt de zoon ook besneden. Dit is een wonderlijk gegeven. De zoon wordt voor het eerst zichtbaar voor de bredere gemeenschap, maar van meet af aan wordt deze zichtbaar **met wonden**. De voorhuid wordt weggesneden. Dit leert ons dat er nieuw leven is aangebroken, maar dat het wel een gebroken leven is. Ook leert ons dit dat de slechtheid van meet af aan uit het leven weggesneden moet worden en er sprake moet zijn van een verzoeningsoffer.

De vrouw is bij de geboorte van een zoon in totaal **40 dagen onrein** in minder strikte zin. Ze mag de Tempel dan niet binnengaan en geen heilige dingen aanraken. Het getal 40 staat in de Bijbel symbool voor een **woestijnperiode**. Zo begint het leven met een woestijnperiode voor de vrouw. Het is dan ook, naast een hele mooie tijd, een heel pittige tijd. Ouders en met name moeders brengen offers in de vorm van slaap, toewijding aan hun kindje, borstvoeding, pijn en ongemak van de bevalling, etc.

³ Gen. 11:6, Gen. 3:10-11.

⁴ Gen. 1:2, Gen. 8:6-12, Lev. 12:6, Mark. 1:10. De vrouw wordt dan ook zalig door te baren, volgens 1 Tim. 2:15. Bij de raaf en de duif van Noach is ook sprake van 40 en 7 dagen, net als bij de reiniging van de barendende vrouw.

Toch is een woestijnperiode zeker niet alleen negatief. In de Bijbel is een woestijnperiode ook een periode waarin God zich op een bijzondere manier laat zien. **God verschijnt** juist op de berg Sinaï in de 40 jaar, die de Israëlieten in de woestijn doorbrengen. Ook bereidt Hij Yeshua in 40 dagen van vasten in de woestijn voor op zijn bediening. En zo zijn er meer voorbeelden van te noemen.⁵ God is kersverse moeders in hun veertigdagentijd bijzonder nabij om hen dichterbij Zichzelf te brengen. Hij laat zichzelf aan hen zien, al was het alleen maar door de bijzondere gestalte van het kleine baby'tje.

Na deze veertig dagen vinden de **verzoeningsoffers** plaats, waarin de vrouw van haar bron van bloed gereinigd wordt. Gewoonlijk is het bloeden rond deze tijd ook wel gestopt. Nu kan de vrouw haar leven weer oppakken en mag ze ook weer in het Heiligdom komen en de heilige zaken aanraken. Zo wordt ze weer helemaal opgenomen in de bredere gemeenschap.

Dit alles laat een **diep respect en verwondering** zien ten aanzien van het ontstaan van nieuw leven. Het is nooit vanzelfsprekend dat er nieuw leven ontstaat en ook niet dat moeder en kind het beiden overleven. Dat is een groot wonder van God. Een groot wonder, dat vrouwen in hun lichaam mee mogen maken.

Helaas wordt er in onze dagen ernstig **afbreuk** gedaan aan dit wonder. Tegenwoordig hebben we de vrije beschikking over voorbehoedsmiddelen en kunnen we gericht aan geboortepanning doen. Als een zwangerschap ons niet bevalt, kunnen we deze afbreken door middel van een abortus. Als we niet zwanger kunnen raken, kunnen we vaak nog via IVF wonderen doen. Als de bevalling zwaar is, kunnen we pijnstilling toedienen of overgaan op een keizersnede. Deze zaken zijn niet perse verkeerd in zichzelf, maar ze maken dat we het wonder van nieuw leven in onze eigen vingers proberen te krijgen. Zo gaat het wonder er gemakkelijk vanaf.

Het resultaat is dat we er steeds **vanzelfsprekender** vanuit gaan dat alles goed gaat. Ook maakt dit dat we vaker in termen van 'recht hebben op...' over zwangerschap en geboorte spreken. Iedereen heeft toch recht op een kind, als ze dat willen...? En iedereen heeft toch recht om een kind in het eigen lichaam te weigeren...?

De *aliyah* van vandaag brengt het grote wonder en de niet vanzelfsprekendheid van het nieuwe leven onder de aandacht. Ten allen tijde moet er verzoening over het nieuwe leven gedaan worden. En er moet heel zorgvuldig omgegaan worden met die speciale eerste weken voor moeder en kind. De afzondering van de moeder uit de bredere gemeenschap hoort hier onlosmakelijk bij.

Het **mysterie** van Leviticus 12 rijkt echter nog veel dieper. Moeder en kind zijn hierin namelijk ook met **Yeshua** verbonden. Uit Leviticus 12 kunnen we namelijk leren waarom Yeshua op de 8ste dag aan Thomas verschijnt en waarom Hij op de 40ste dag ten hemel vaart. Yeshua ging dezelfde weg als de moeder en zoon. Dit is namelijk een **breder geestelijk principe** van hoe Gods Koninkrijk geboren wordt.

⁵ Ex. 20, 1 Kon. 19:8, Mark. 1:12-13.

Yeshua stierf aan **het kruis** om voor onze zonden te betalen en verzoening voor ons leven te bewerken. Maar ook om ons opnieuw geboren te laten worden en een totaal nieuw leven te geven.⁶ Zo leed Hij veel pijn om ons geestelijk geboren te laten worden. Hierin gaat Hij de weg van een **barende vrouw**. En de hele schepping volgt Hem daarin. De hele schepping zucht als in barensood om Gods Koninkrijk te gaan baren.⁷ Gods mooie wereld en mensen worden altijd door pijn heen geboren.

Maar Yeshua is zelf ook een Zoon die geboren wordt, als Hij opstaat uit het graf. Hij wordt de '**Eerstgeborene uit de doden**' genoemd.⁸ Waarom? Omdat Hij als eerste uit de dood is opgestaan in een onsterfelijk leven. Hij is als eerste door de dood heengegaan en heeft daardoor het eeuwige leven bereikt. Daarmee baande Hij de weg voor allen, die op Hem vertrouwen. Ook hen wil Hij door de dood heenleiden tot in het eeuwige leven.

Zoals een moeder de dood verslaat door een volgende generatie geboren te laten worden, zo verslaat Yeshua de dood door in een nieuw en eeuwig leven geboren te worden. In beide gevallen is er sprake van geboorte van **leven uit dood**. Sterfelijke mensen brengen nieuw leven voort. En de sterfelijk geworden Zoon van God krijgt door de dood het eeuwige leven. Als wij in Hem geloven, dan ontvangen we dit eeuwige leven al in ons.⁹ De Geest van God, die dan in ons komt wonen, zal onze ziel nooit laten sterven.

Op de dag van zijn opstanding verschijnt Yeshua aan zijn leerlingen. **Thomas** was daar echter niet bij aanwezig. Als de leerlingen Thomas vertellen dat Yeshua weer is opgestaan uit de dood, kan Thomas dat niet geloven. Thomas twijfelt zeven dagen lang aan de opstanding van Yeshua, totdat Hij op de achtste dag opnieuw in het midden van de leerlingen verschijnt. Op dat moment is Thomas er wel bij. Yeshua toont hem zijn wonden en vraagt Thomas om niet langer te twifelen. Hij is echt opgestaan.¹⁰

Zeven dagen lang blijft het kind verborgen voor de bredere gemeenschap. Tijdens de zeven dagen van de kraamweek is er de **twijfel** of moeder en kind het goed zullen overleven. Maar op de achtste dag wordt alle twijfel weggenomen. Dan verschijnt de zoon in de bredere gemeenschap. Zo ook Thomas. op de **achtste dag** wordt al zijn twijfel over de opstanding van zijn Heiland weggenomen. En zoals de zoon in zijn wonden verschijnt, namelijk door de besnijdenis, zo toont Yeshua zijn **wonden** aan Thomas. Het nieuwe leven komt met de tekenen van gebrokenheid er nog in. De tekenen dat het slechte weggesneden moest worden en dat er verzoening moest plaatsvinden.

De **hemelvaart** van Yeshua vindt pas plaats op de **40ste dag**. Waarom? Ook Hij maakte net als de pas bevallen moeder een woestijnperiode van 40 dagen door. Weliswaar was de klus geklaard, toch mocht Hij het hemelse heiligdom nog niet binnengaan.

⁶ Joh. 3.

⁷ Rom. 8:18-23.

⁸ Openb. 1:5.

⁹ Joh. 3:16, 5:24, 6:47-58, 8:51, etc.

¹⁰ Joh. 20:19-29.

Yeshua verbleef nog 40 dagen tussen hemel en aarde. In deze tijd verscheen Hij regelmatig aan zijn volgelingen. We zagen al dat de woestijntijd enerzijds een lastige en eenzame tijd is en anderzijds een tijd waarin God bijzonder nabij is en aan ons verschijnt. In de woestijn geeft God op de Sinaï ook zijn Thora (onderwijzing) aan de Israëlieten. Yeshua verscheen in zijn **woestijntijd van 40 dagen** steeds als de opgestane aan zijn leerlingen, om hen te onderwijzen over het komende Koninkrijk en hen te bemoedigen.¹¹

Pas na 40 dagen mocht Hij ten hemel varen.¹² Nu mocht Hij het **hemelse heiligdom** betreden met zijn bloed. Hij mocht de heilige zaken weer aanraken daarboven. En ook Hij bracht op dat moment in de hemel **offers**. Niet als verzoening voor zichzelf, maar als verzoening voor de hele wereld. Hij offerde geen dieren, maar Hij bracht zijn eigen bloed de hemelse Tempel binnen en daarmee bracht Hij een eeuwig offer. Zo kon de mensheid met God verzoend worden.¹³

Zo leren we een belangrijk **geestelijk principe**, namelijk dat Gods Koninkrijk nooit direct en zonder pijn geboren wordt. Al het goede wat God van de hemel naar de aarde brengt, wordt eerst geboren in verborgenheid. Vervolgens geopenbaard in wonden en gebrek. En pas na een woestijntijd van beproeving, waarin er steeds een stukje meer van zichtbaar wordt, is het tenslotte de tijd dat God er ten volle in kan verschijnen.

Dan staat de vraag nog open waarom er bij de **geboorte van een meisje** 14 dagen van onreinheid in acht werden genomen en waarom de moeder in dat geval 80 dagen niet in het heiligdom mocht komen?

Er zitten m.i. twee kanten aan deze zaak. Als er een meisje wordt geboren, dan is het enerzijds zo dat de mogelijkheid geboren wordt om een **nieuwe generatie** op de wereld te zetten. Niet alleen de moeder kan kinderen baren, maar ook de dochter zal bij Gods gratie kinderen kunnen baren. Anderzijds is het zo dat er geen zoon geboren wordt, dus het hoofd van een nieuwe familie of zelfs de Messias wordt hier nog niet geboren. Deze zal in de volgende generatie geboren moeten worden. Dit is **uitgestelde verwachting**.

Zodra er een zoon geboren wordt, **eindigt de bloedlijn** daar. Een zoon is namelijk altijd geboren uit een vrouw, die ook uit een vrouw is geboren, die ook uit een vrouw is geboren, etc. Maar zelf zal hij niemand op de wereld zetten. Bij hem houdt het op. Enkel door zijn zaad zal hij met zijn nageslacht verbonden zijn, maar niet door zijn bloed. Zo eindigt de bloedlijn bij een zoon en komt daarmee tot zijn eindbestemming.

Zolang er dochters geboren worden, bereikt de bloedlijn niet haar eindbestemming. Dit zal pas weer mogelijk zijn in de volgende generatie. Dit betekent ook dat er bij de geboorte van een dochter eigenlijk altijd **twee generaties** betrokken zijn; deze en de volgende. Daarom is het niet verwonderlijk dat er een dubbele onreinheidsperiode in acht genomen moet worden, als teken daarvan.

¹¹ Hand. 1:3.

¹² Hand. 1.

¹³ Hebr. 4:14, Hebr. 9:11-28.

Een andere vraag die nog open staat is waarom dit gedeelte direct voor het gedeelte over de **melaatsheid** is geplaatst?

Waarschijnlijk heeft dit te maken met de gelinkte thematiek van dood en leven. Ook de melaatsheid heeft namelijk te maken met dood en leven. Een melaatse wordt ook wel een **levende dode** genoemd. Hoewel hij strikt gezien leeft en zich voortbeweegt, sterft zijn huid onderwijl af. Hij draagt de dood in zijn lichaam mee. Ook werd de melaatse uit het Heiligdom en uit de gemeenschap gebannen. Dit betekende zoveel als een sociale dood. De wetten over melaatsheid laten zien dat dood en leven niet alleen bij geboorte en overlijden ter sprake komen, maar dat er ook een dood bestaat tijdens het leven.

Melaatsheid wordt in de Bijbel ook vaak met een **straf van God** verbonden. Zo werd Mirjam melaats, vanwege rebellie en werd Gehazi melaats, vanwege zijn leugens en geldzucht.¹⁴ Melaatsheid wordt heel uitgebreid behandeld in de Torah. Ik denk dat dit het geval is, omdat melaatsheid symbool staat voor de **geestelijke dood**. Je kunt lichamelijk springlevend en kerngezond zijn en toch geestelijk zo dood als een pier zijn. Je bent dan een levende dode, die de dood en de stank van de dood in zich meedraagt. Je teert weg waar je bij staat, met dit ene verschil: melaatsheid was van buiten zichtbaar, de geestelijke dood niet direct.

Melaatsheid heeft o.m. te maken met **kwaadsprekerij, hoogmoed en gierigheid**. Deze zonden vormen de bron van alle slechtheid en snijden je af van de gemeenschap met God en uiteindelijk ook van de gemeenschap met anderen. Je zult op den duur geïsoleerd raken en alleen nog met onreine en melaatse mensen, zoals jijzelf om kunnen gaan.

Ik volsta om bij deze *aliyah* het volgende hierover te zeggen: de wereld waarin wij leven is **vol met melaatsen**. Alleen wordt het als zodanig **niet meer erkent en herkent**. Zoveel mensen zijn geestelijk dood. Ze leven en oppervlakkig leven voor geld, luxe en comfort, voor naam en faam, voor seks en macht. Maar als je één spade dieper steekt, begint het te stinken. Er worden geen principiële keuzes genomen, geen geestelijke koers gevaren: er zit geen leven onder, slechts leegte en dood. Dit oppervlakkige leven sterft gemakkelijk af en je raakt geïsoleerd, doordat je mensen om je heen verzamelt, die allemaal zo oppervlakkig leven.

Waarom wordt dit zo lastig erkent en herkent in onze dagen? Ik denk dat dit met minstens twee zaken te maken heeft. Ten eerste zijn er **te weinig priesters**, die de melaatsheid kunnen vaststellen. De Torah leert ons dat de priesters met geïsoleerd oog in staat waren om melaatsheid vast te stellen. De wereld heeft zulke priesters nodig. Mensen die namens God de vinger op de zere plek leggen en de oppervlakkigheid aan de kaak kunnen stellen. Ten tweede is er **te weinig afzondering** en tijd voor bezinning in deze wereld. De Torah leert ons dat de afwezigheid van melaatsheid vastgesteld kon worden door iemand tweemaal een week in afzondering te nemen. Afzondering en stilte zijn essentieel om je motieven en hartgesteldheid na te gaan. Ze zijn noodzakelijk om jezelf echt te beproeven. Anders zal je in alle drukte geleefd worden en het niet in leren zien.

¹⁴ Num. 12, 2 Kon. 5.

Wat hebben we nu geleerd?

1. De **zondeval** bracht zowel **dood** als **voortbrengende levenskracht** in de wereld.
2. Het **zondoffer** voor de barende vrouw verzoent deze algemeen menselijke schuld
3. Gods Koninkrijk verschijnt in **twijfel, wonden** en een **woestijnperiode**:
4. Zeven dagen onreinheid = kraamweek = twijfel van Thomas
5. Achtste dag = openbaring en besnijdenis = openbaring van Yeshua's wonden
6. Veertig dagen onreinheid = afzondering en woestijntijd = Yeshua nog op aarde
7. Einde veertig dagen = verzoeningsoffers = Yeshua's hemelvaart en hemelse offers
8. De **geboorte** van kinderen vraagt om diep **respect en verwondering**
9. Geboorte van **een meisje** betekent **nieuwe generatie** en uitgestelde verwachting
10. **Melaatsheid** staat voor **geestelijke dood**, terwijl men in leven is
11. Dit komt o.m. voort uit **kwaadsprekerij, hoogmoed en gierigheid**
12. We herkennen dit niet meer door **te weinig priesters** en **te weinig afzondering**